

Městské divadlo Brno

 DOKOŘÁN

**LISTOPAD
2021
CENA 48,- Kč**

Vážení divadelní přátelé,

úředním rozhodnutím (už po kolikáté!) jsme se na půl roku vrátili do normálu a ocitli se v tom správném „zimním čase“. Psům je to jedno, ti vyjou na měsíc pořád ve stejnou dobu a dávají nám tak najevo, že příroda je mocná čarodějka a není radno si s ní zahrávat. V zimě je normální, že je brzo tma a my hledáme způsob, jak s ní vyjít. Ve tmě nemá být člověk hlavně přehnaně dlouho sám. Chodíme tedy častěji za přáteli, do hospody, za zábavou, na koncerty, do kina a samozřejmě taky do divadla...

Ve vašem Městském divadle Brno nyní postupně uvádíme všechny premiéry, které jsme pro vás připravili v onom covidovém lockdownu. Jsme nesmírně rádi, že ohlasy diváků na všechny nové inscenace (*Pretty Woman*, *Bella Figura*, *První rande*, *Světáci*, *Jane Eyrová* a *Hrabal a muž u okna*) jsou nádherné. Sezónu 2020/2021 jsme tedy „překlopili“ do sezóny 2021/2022. A v ní jsme našli díky času, kdy jsme kvůli jiným úřednickým rozhodnutím nemohli hrát, dostatečný prostor k tomu, abychom vás potěšili uvedením nově nastudované inscenace, v níž dominují dnes tak vzácné lidské vlastnosti jako esprit, elegance duševní i tělesná, humor, vtip, inteligence, optimismus, fanfarónské

frajerství, smysl pro krásu a čest, galantnost a rytířskost. Traduje se, že její autor Edmond Rostand byl v průběhu (!) pařížské premiéry (26. prosince 1897) povýšen do šlechtického stavu. Hned o rok později byla u nás tato hra uvedena v kongeniálním překladu Jaroslava Vrchlického. *Cyrano z Bergeracu* – dnes celosvětově uznávaný a mnoha uvedenými oslavovaný legendární secensí klenot pojednávající o lásce jsme pro vás začali znovu zkoušet 21. října.

Naše divadlo tuto heroickou komedii o dvou dílech před lety připravilo v premiéře, která se odehrála 26. dubna 1997. Hrála se celých 12 let a zažila 94 báječných a vyprodaných repríz. Vracíme se k ní znovu v mé režii a znovu s Igorem Ondříčkem v titulní roli. Obsazení dalších rolí je až na dvě výjimky nové, ovšem mnoho původních atributů zůstává podobných.

K novému nastudování jsme se rozhodli z mnoha důvodů. Ten nejvýznamnější pak vychází z toho, že chceme konfrontovat naši dobu, v níž smutně často vyhrává zapšklá lež plozená samolibostí spojenou s nenávistí, s dobou, kdy byl člověk ochoten zemřít jenom proto, aby uhájil svou čest. Nelze než znovu připomenout závěrečný Cyránův text:

Cyrano: Vy kolem, já vás znám, mí nepřátelé kdysi!
Tys lež, jen stůj, tak stůj! A tam jsou kompromisy!
Předsudky! Podlosti! Mám s vámi smlouvat snad?
Ne nikdy! Příšero, stůj, tebe bych měl znát!
Ach, lidská hlouposti, ty v prach mě srážíš přec.
Však bít se budu a bít až nakonec!
Ach, vše mi berete, můj vavřík i mou růži.
Jen berte! Jedno však vždy zůstane tu muži,
co nemá trhliny a skvrny. V triumf jistý
to navzdor odnesu... to je...

Roxana:
Cyrano:

Co?
Štít svůj čistý.

Vzácným hostem na nedělní premiéře hudební komedie První rande byl i olympijský vítěz ve sportovní střelbě Jiří Lipták.

U otevření nového Wellness parku Lužánky, kde můžete přímo ze sauny obdivovat krásy parku, nechyběly ani osobnosti našeho divadla. Slavnostního aktu se zúčastnil i ředitel Stanislav Moša a o kulturně-zábavní a naučný program se postarali Lucie Bergerová, Andrea Zelová, Viktória Mátušová, Michal Istenik, Jakub Przebinda a Aleš Slanina.

Jednou za 14 dní pokračujeme v natáčení talk show. Nové díly můžete sledovat jak na YouTube kanále MdB Klub, tak si můžete koupit vstupenku a být přímo u toho. Vzácnými hosty Jany Musilové byli v neděli 10. října Zdena Herfortová a Roman Vojtek. A protože obě dámy oslavily narozeniny o dva dny dříve, nemohly odejít domů bez gratulace a květin.

Naši herci nechyběli ani 1. října na slavnosti v parku na Obilním trhu, kdy zde Gynekologicko-porodnická klinika slavila otevření Centra porodní asistence.

Foto: Magdalena Minolová

Výherkyní soutěže s říjnovou obálkou Dokorňanu se stala paní Kateřina Šišťáková Pilátová. Zapojte se na našem Facebooku i do listopadové soutěže a poznejte, z jaké inscenace je rekvizita na aktuální obálce.

Naše nová premiéra *Cyrana z Bergeracu* se odehrává 26. února 2022.

V průběhu jarních měsíců pro vás připravíme jako další milé překvapení ještě jednu z našich historicky nejúspěšnějších inscenací. Včas vás budeme informovat o termínu premiéry.

Na shledanou se s vámi při návštěvě našeho divadla za dlouhých zimních večerů za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

V listopadu v roce 1996 se na zájezdu v německém Bautzenu Igor Ondříček dozvěděl, že mu Stanislav Moša svěří titulní roli v chystaném dramatu *Cyrano z Bergeracu*. Mohl tak tenkrát s kolegyní Sylvou Smutnou oslavit své 25. narozeniny. A letos si tento druh oslavy může po pětadvaceti letech zopakovat. Gratulujeme!

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

Robert Jícha

Čím jsem starší, tím jsem větší fatalista

Robert Jícha alias Robin. Čerstvý pětáctýřícítník. Vždy zdvořilý, upravený a usměvavý. Dalo by se s ním povídat hodiny, ale nechtěla jsem ho zdržovat od oběda. A od práce. A od rodiny. Jak sám říká, mají teď hektický rok – dcera je ve druhém ročníku na gymnasiu, syna v devítce čekají přijímačky a nejmladší prdola šel do první třídy. Do toho oprašovačky starších her, dvojrole Happymana a ředitele hotelu Thompsona v *Pretty Woman*, vyučování na konzervatoři, charitativní koncert, dabing... Věděli jste třeba, že v MdB působí už polovinu svého života? A že má na kontě a v hlavě přes sedmdesát divadelních rolí, jako je Ježíš, Tony, Che, Nikola Šuhaj nebo Enjolras? A že mu trvá hodinu, než odrůžoví?

Po roční pauze jsi se spolu s kolegy a diváky konečně dočkal oficiální premiéry muzikálu *Pretty Woman*, která byla kvůli covidové situaci odložena. Pomohl ti uplynulý čas „vyšperkovat“ svoji roli Happymana?

Spíš mi bylo jasné, že to nesmím v žádném případě zapomenout, protože to je dost náročná role. Pomohl mi v tom provoz divadla, opakovací a udržovací zkoušky této i dalších inscenací. Chtěli jsme být připraveni na znovuotevření divadel. Ale jestli jsem to nějak vylepšil... Možná jsem si víc uvědomil, že i když je divadlo věc předem domluvená, má Happyman vlastně tak trošku vše dovoleno a čím víc je uvolněnější, tím víc je to fajn. Takže jsem v sobě zkoušel tohle ještě víc najít, protože jinak jsem dost „pocitivák“, musím mít všechno racionálně vystavěné.

Máš k této filmové legendě užší vztah?

No jéje, a jaký! *Pretty Woman* znám velmi dobře, je to náš rodinný hit. Když ji dávají a je čas, tak se díváme, většinou o Vánocích. Když jsem zjistil, že vznikla muzikálová adaptace, hned jsem si zakoupil CD, protože mě zajímalo, jakou hudbu Bryan Adams napsal, a tajně jsem doufal, že se to k nám někdy dostane. O to víc jsem byl potěšen, že se pan ředitel rozhodl to inscenovat. A to, že jsem dostal, troufám si říct, asi nejhezčí nebo možná nejdělejší roli, je vlastně jenom třešnička na dortu a takový bonus. Filmového Happymana lze skoro přehlédnout, ale toho muzikálového určitě ne. *(smích)*

Happyman je docela fyzicky náročná role.

Musel jsi nějak výrazně ladit svou formu?

Já měl hlavně strach, abych to udýchal! Měl jsem začátkem září dost představení, s tím spojené oprašovací zkoušky, navíc záskok, takže jsem na nějaké vrcholové ladění formy neměl moc času. V pauzách jsem chodil na zkušebnu a přezpíval si tam všechny písničky se sluchátky na uších v plném nasazení a s choreografií. Chtěl jsem si roli na jevišti užívat a ne přežívat. *(smích)*

V inscenaci zpíváš o tom, že je důležité mít své sny, protože „sen je jako mapa tvého života“. Jdeš si za svými sny? Daří se ti plnit si je?

V muzikálu *Pretty Woman*, režie Stanislav Moša

Nemyslím si, že bych šel za svými sny úplně záměrně a cíleně, protože čím jsem starší, tím jsem větší fatalista. A během života se mi snů splnilo poměrně dost. Od těch rodinných (ty se naplnily až vrchovatě) až po kariéru. V mládí jsem si samozřejmě říkal, co všechno bych si chtěl zahrát, mnoho z toho se nesplnilo, ale mám pocit, že to tak prostě mělo být. Cestou jsem posbíral zkušenosti, a že jsem se v té své „mapě“ neztratil, můžu je teď na jevištích záručit.

Na podzim jsi skákl z hollywoodské pohádky o prostitutce do pastorského hábitu v českém činoherním dramatu *Noc pastýřů*. Může mít vůbec něco společného Happyman a kaplan Česáný?

Jsou to dva úplně odlišné světy. Na Františka Česáného v *Noci pastýřů* se musím trošku uklidnit. Možná s ním má leccos společného v *Pretty Woman* spíše ředitel hotelu pan Thompson. Jakousi dobrotu, neodsuzová-

14. Vánoční koncert
Kulturní centrum Semilasso
PRVNÍ ADVENTNÍ NEDĚLE
28/11/2021
od 14 hodin
Cena vstupenky 490 Kč. Rezervace vstupenek na: robertjicha@seznam.cz

pro NADAČNÍ FOND
DĚTSKÉ ONKOLOGIE
Krtek

Všechny výtěžek z charitativního koncertu bude věnován ve prospěch onkologicky nemocných dětí z Kliniky dětské onkologie FN Brno.

ni člověka podle prvotních znaků. Dá šanci lehké holce z ulice, protože v ní vidí potenciál, snaží se jí pomoci, dostat ji do jiného prostředí, respektive umět se v něm vyznat, chovat. Zachraňuje nejen ji, ale druhotně vlastně i samotného Edwarda. A stejně je to i u kaplana Česaného v *Noci pastýřů*. Přestože se ho farář Zachar snaží neustále zlomit, aby sdílel jeho názory na Jakuba Jana Rybu a aby pokračoval v jeho zaníceném náhledu na víru, na svět, na pravdu a na život. A přesto Česaný obhajuje Rybův talent a chce mu dát šanci, pomoci mu.

Vaše rodina ctí všemožné tradice a zvyky. Patří k nim i zpěv Rybovy České mše vánoční?

Tak to vůbec. Musím se přiznat, že kromě *Hej mistře, vstaň bystře*, jsem to vůbec neznal. Přitom je to opravdu nádherná věc.

Naše rodina nemá ve zvyku ani zpívat kolečky... Vánoční písně mám ale moc rád, rád je zpívám, poslouchám a pouštím.

A vánoční dárky už máš?

Vůbec. Já je tak brzo nekupuju, a hlavně to u nás hodně obstarává Pavlínka (*Pavla Jířchová, manželka a personalistka MdB, pozn. aut.*), já jsem konzultant a srážeč rozpočtu a jen trochu nákupčí a objednavatel.

S Pavlínkou si letos nadělujete takový krásný předvánoční dárek – cestu do Londýna. Jaké máte plány?

Už dávno jsme si začali spořit na muzikálový West End, tak to teď chceme zrealizovat. Chceme vidět dva muzikály. Koupili jsme lístky na *Ledové království – Frozen*. Elsu tam hraje Samantha Barks, která byla první Vivian v *Pretty Woman* a je prostě skvělá. Máme vyhládnuté muzikály *Tina Turner*,

& *Juliet, Princ egyptský...* V roce 2001 jsme na newyorské Broadwayi viděli čtyři show a bylo to ohromné. Já to hrozně prožívám – začne hrát předehra a já už jsem naměkko. Moc se na to těším, hlavně aby všechno klaplo vzhledem k opatřením a tak.

Po návratu z Londýna tě čeká charitativní koncert pro nadaci Krtek, který pořádáš už úctyhodných čtrnáct let. Jak vlastně tahle krásná tradice vznikla?

Tak po návratu mě čeká hlavně spousta krásných představení u nás. (*úsměv*) Nicméně kdysi jsem uspořádal svůj sólový koncert, který se setkal s ohlaselem, a já si uvědomil, že by bylo příště fajn podpořit nějakou organizaci nebo nadační fond. Takže jsem začal hledat, až mě naše známá gynekoložka navedla na Nadační fond dětské onkologie Krtek. Od roku 2008 jim pomáháme a pořád nás to baví a naplňuje. S pracovníci Krtka i samotným zakladatelem prof. Jaroslavem Štěrbou se vždy domluvíme, na jakou konkrétní věc výtěžek půjde. Za těch třináct předchozích let jsme Krtkovi předali něco přes tři miliony korun. Moc si vážím toho, že je o koncert pořád zájem. V loňském roce jsme museli z logických důvodů vysílat on-line verzi a i tak se díky divákům u monitorů, mobilů a notebooků vybralo přes 160 tisíc, což považuju za krásnou sumu.

A jak to bude letos?

Letošní koncert se uskuteční na první adventní neděli 28. listopadu ve 14 hodin v brněnském Semilasse, bude to opět kombinace jak vánočních skladeb, tak písniček, které máme rádi. Tentokrát budou mými hosty výhradně kolegové z našeho divadla – Hanička Holišová, která už je v podstatě krtčí stálíci, Kristýnka Daňhelová a Lukáš Vlček. Na piano nás doprovodí Tomáš Kühnhaber, na violoncello Bětko Rolečková a na housle koncertní mistr orchestru MdB Zdeněk Svoboda. Moc se na to těším a doufám, že i letos přijde hodně lidí. Za ty roky už mám kolem sebe tým lidí, kteří mi pomáhají se světelnou či zvukovou stránkou koncertu, natáčíme na tři kamery a vysíláme obraz i na plátno, aby lidi v sále dobře viděli ze všech řad, a hlavně mi už několik let pomáhá společnost Sun

Drive Communications pod vedením Petra Petkovského. Nesmírně si vážím pomoci všech těch lidí, ať už zmíněného týmu, nebo účinkujících, kteří vystupují bez nároku na honorář. Všem, kteří se na tom podílejí nebo podíleli, bych rád touto cestou poděkoval. V neposlední řadě i hejtmanovi Jihomoravského kraje panu Janu Grolichovi a primátorce města Brna Markétě Vaňkové, pod jejichž záštitou se koncert koná.

Ve výčtu tvých pracovních aktivit nechybí ani dabing...

Ano, dabing jako profesi mám moc rád, přestože těch příležitostí v poslední době moc není. V Brně funguje v podstatě jedno dabingové studio... Občas se ale člověk dostane k něčemu opravdu pěknému. Asi před dvěma lety jsem byl obsazen do role císaře Maxima ve snímku *Playmobil ve filmu*, a to nejenom na dabing herecký, ale i pěvecký. Originální song nazpíval Adam Lambert, současný zpěvák skupiny Queen, takže to byla dost velká výzva. Nicméně se zadařilo a pohádka byla nakonec oceněná dabingovou Cenou Františka Filipovského za animovanou tvorbu a já měl radost, že jsem mohl být součástí takového projektu.

A co televizní či filmové role?

Filmové role za sebou nemám vůbec žádné, ale nijak se tím netrápím. Občas zaskočím do nějakých nekonečných seriálů, беру to jako zkušenost práce před kamerou, ale věnovat se tomu nechci. Svého času jsem dělal spolu s některými kolegy z divadla seriál *Soudní síň*, což byl zase jiný druh práce, v podstatě skoro hodinová improvizace na dané téma.

Další položkou tvého pestrého profesního života je pedagogika. Kde teď konkrétně působíš a co vyučuješ?

Učil jsem rok v Praze na Ježkově konzervatoři, což bylo vzhledem k vzdálenosti dost nepraktické. Teď učím druhým rokem na brněnské konzervatoři obor Umělecký přednes. Škola sídlí na třídě Kpt. Jaroše, což je hned za divadlem, takže se to dá hezky naplánovat mezi zkouškami. Je to fajn, snažím se být spíš koučem a instinktivním pedagogem. Děláme rozbory básní, monology, učím je alexandrín, blankvers... Myslím, že se to

docela daří a že si jsme se studenty vzájemně inspirovali.

Kde se vlastně vzala myšlenka učit?

Kdybych nešel na JAMU, šel bych pravděpodobně na Pedagogickou fakultu. A hlavně mám maminku učitelku, takže nějaké geny tam budou. Myslím, že je fajn, když může člověk někomu předat své znalosti a zkušenosti.

Jsi proslulý svým nadáním na cizí řeči, na mnoha divadelních zájezdech jsi vybavil své role perfektní němčinou či angličtinou, zpíváš i ve francouzštině a španělštině. Je to hlavně o talentu nebo snad skvělé paměti či hudebním sluchu?

Já to mám v hlavě nastavené tak, že ve chvíli, kdy přejedu nějaké hranice, mám tendenci mluvit v jazyce toho státu. Jenom přejedu vlakem přes Kúty a už musím hovořit po slovensky. (smích) Díky hudebnímu sluchu mám docela dobrou výslovnost. A taky se nestydím – když si jdu objednat kafe, rád si ho objedná v němčině a nevadí mi, že třeba nepoužiju správný člen. Na jevišti je to pak samozřejmě hlavně mojí pílí a přístupem k práci, protože si prostě nedovolím to neumět, přece jen je to cizí řeč a já v ní nezaimprovizuju.

Kdysi jsme v Německu hráli *West Side Story* a měli jsme jeden volný večer. A tak jsme zajeli do vedlejšího města na muzikál *Starlight Express*. Já se osmělil jít na pokladnu říct, že jsme taky muzikáloví herci, že bychom to moc rádi viděli, a vyšlo to. Dostali jsme „joker tickets“ – perfektní místa pro VIP hosty. To představení je celé o vlacích, odehrává se na kolečkových bruslích. A my to měli z první ruky. Někdy se to vyplatí... (smích) Teď mě napadá, že bych to mohl zkusit i v Londýně: „Ahoj, včera jsem hrál Happymana v *Pretty Woman*, nemohl bych vidět i tu vaši produkci?“ Manželka se za mě možná bude trochu stydět, ale líná huba holý neštěstí. (smích) **Občas si z Brna odskočíš na hostovačku, pravidelně jsi spolupracoval se scénami v Ostravě i v Praze. Trvá to i nadále?**

Hostování začalo už kdysi dávno, když jsem hrál v pražských *Bídnicích* v GoJa Music Hall, a potom intenzivněji, když jsem začal hrát

v Hudebním divadle Karlín v muzikálu *Car-men* po boku Lucky Bílé. Pak jsem začal hostovat i v Ostravě – v muzikálu *Pardon My English*, v *Mrazíkovi*, operetě *Čardášová princezna*, v *Divotvorném hrnci*, *Guys and Dolls*, *Evitě*... Všechno se ale postupně oddělovalo a já jsem si říkal, že už vlastně nemám čas ani kapacitu někde hostovat. Teď jsem ovšem dostal z Ostravy nabídku na krásnou roli. Takže si budu muset zase přeorganizovat život a všechno pečlivě plánovat. Uvidíme, jestli toho budu ještě schopen a jestli to nebude – co se hostování týče – moje labuť píseň. (smích)

Přeorganizovat život sis musel nedávno i z důvodu stěhování, když jste se s rodinou přesunuli z brněnského bytu na „sautomu u lesa“. Realizuješ se pracemi na domě a zahradě?

No, bylo by fajn, kdybych se v tom realizoval víc. Ale bohužel všechno neumím. Už jsem se z toho ovšem přestal hroutit a mít z toho mindrák. Naštěstí jsme obklopeni šikovnými lidmi. Jsme na dosah Brnu, a přesto u lesa v přírodě, je to bezvadné. Radujeme se z maličkostí – z každé kytky, která se nám ujme, že nám roste nová třešeň, že máme čím topit, že vidáme srnky...

Takže na koloběžce už do divadla nejezdíš?

Koloběžku (klasickou, ne elektrickou!) pořád mám, ale musím přiznat, že jsem ji poslední dobou zanedbával. Protože bydlíme dál, je ježdění samozřejmě náročnější na čas. Sice od nás do Brna vede krásná trasa, ale jelikož se snažím jezdit docela rychle a intenzivně, potřeboval bych pak ještě aspoň hodinu, abych odrůžověl. (smích *tazatelky*) Ale možná třeba teď na podzim... Ještě neházím flintu do žita! Mám ji tam a hodlám ji ještě využívat.

V září jsi oslavil krásné 45. narozeniny, v MdB jsi už 23. sezónu, tedy polovinu svého života. Dokázal bys tyhle roky shrnout do tří slov?

Do tří? To asi nedokázal. Anebo ano: JEN TAK DÁL! (úsměv)

Text: Lenka Kovářková

Na konci února uvedeme v režii Stanislava Moši obnovenou premiéru hry Edmonda Rostanda *Cyrano z Bergeracu*. Od roku 1997 v titulní roli této nesmrtelné romantické básně zářil náš milý kolega, herec, režisér a umělecký šéf zpěvoherního souboru Igor Ondříček. Ten letos 6. listopadu oslaví padesátiny a my mu chceme touto cestou popřát všechno nejlepší!

Igor je členem našeho divadla od roku 1994, kam nastoupil ihned po svém studiu na JAMU, kde absolvoval roli Fernanda de Champlatreux v tehdejší nastudování operety *Mam'zelle Nitouche*. Od té doby patří k výrazným osobnostem nejen brněnského divadelnictví a v našem divadle si zahrál celou řadu nezapomenutelných rolí. Jmenujme alespoň pár z nich – Babberly v komedii *Charleyova teta* (2007), Mojžíš v lidové hře *Mojžíš* (2011), Petr Alexandrovič Pahlen v dramatu *Smrt Pavla I.* (2007), Jupiter v Kleistově *Amftryonovi* (2006), Biron v Shakespearově *Marné lásky snaze* (2001), Ed v *Podivném případě se psem* (2013), Tom Collins v *RENTu* (2018) atd. Nesmíme opomenout ani legendární francouzskou frašku *Brouk v hlavě* (1996), kterou mělo divadlo na repertoáru více než dvacet let. Na Hudební scéně také hrál v mnoha muzikálových titulech – *Jesus Christ Superstar* (2005), *Orfeus v podsvětí* (2006), *Čarodějky z Eastwicku* (2007), *Bídníci* (2009), *Funny Girl* (2012), *Evita* (2009), *Hello, Dolly!* (2010), *Kvítek z horru* (2011), *Papežka* (2012), *Mamma Mia!* (2019) a *Pretty Woman* (2021). V posledních letech se také věnuje režii. Režijně stál za několika slavnostními koncerty, ale také za inscenacemi *Noc na Karlštejně* (2014), *Tři mušketýři* (2018) a *O statečném kováři* (2020). Pod jeho režijním vedením se chystá i letošní premiéra na Biskupském dvoře o královně Elišce Rejčce, kde bude i autorem scénáře. Několikrát režíroval i vyhlášení divácké ankety Křídla a čtyřikrát získal cenu pro nejoblíbenějšího herce. Významná je také jeho spolupráce s filmem a televizí. Igor je prostě renesančním člověkem mnoha talentů, pro kolegy je radost s ním spolupracovat, diváci

se na něj vždy těší, stejně jako všichni, kdo se s ním jako s milým a zábavným společníkem mohou setkat po představení. Nové uvedení *Cyrana z Bergeracu* opět s Igorem v titulní roli bude tedy odměnou nejen pro něj samotného, protože tuto roli často zmiňuje jako jednu z nejoblíbenějších, ale především pro diváky, kteří se mohou těšit na jeho herecké mistrovství. Na následujících stranách můžete vyluštit kvíz s Igorem Ondříčkem a na vylosovaného úspěšného lůstitele budou čekat i vstupenky právě na tuto premiéru.

Milý Igore, přejeme ti krásné narozeniny, buď zdrav a šťasten a stále náš! Tvoje MdB

Kvíz

Když správně chronologicky seřadíte následující fotografie (podle data jejich premiéry), dozvíte se, jakou Igorovou oblíbenou odrudou vína byste si s ním mohli připít k narozeninám. Odpovědi nám pošlete do 22. 11. na adresu dokoran@mdb.cz. Výherce vylosuje sám Igor Ondříček a čekají na ně hezké ceny včetně lístků na premiéru *Cyрана z Bergeracu!*

Š

U

S

Jak šel čas s Igorem Ondříčkem

N

É

L

E

D

K

A

R

D

É

Česká premiéra 25. a 26. září na Činoherní scéně

Yasmina Reza

BELLA FIGURA

hořká komedie

režie Mikoláš Tyc

Pozvánka

Nenechte si ujít poslední reprízy této bláznivé muzikálové komedie v tomto roce! Ale pozor, podle reakcí našich diváků jde o vysoce návykové představení!

Alex S.: Viděl jsem, paráda! A nemůžu si pomoci, musím to vidět znovu!

Jana S.: Viděla jsem 4x a šla bych klidně zas!

Helena C.: Dneska to bylo boží! Musím jít zase!

Lenka S.: Supeer, často na to vzpomínáme a rádi zopakujeme návštěvu!

Alena V.: Naprostá bomba, řehkala jsem se od začátku do konce, super představení, ale to je u vás vždy, ale tohle v humoru vede.

Ivča P.: Nejlepší, co jsem kdy viděla, nutně potřebuji vidět zase!! Doufám, že stihnu.

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

7.-9. listopadu na Hudební scéně

Michal Lázňovský

Cít je dnes vysloveně nedostatkové zboží

Michal Lázňovský je muž devatera řemesel. Vystudovaný divadelní vědec, dramatik, dramaturg, rozhlasový redaktor, scenárista, zakladatel a ředitel Divadla na voru, autor rozhlasových her i dramatinací... A především výtečný překladatel divadelních her z francouzštiny. V našem divadle se v jeho překladu hrál Schmittův *Libertin* (2002) a *Kumšt* (2008) Yasminy Rezy. Na naši objednávku přeložil i poslední hru této věhlasné autorky *Bella Figura*, kterou uvádíme v české premiéře.

Jako dramaturgovi mi to nedá – vy jste býval dramaturgem a už nejste. Čím to? A dá se vlastně přestat být dramaturgem? Není to – jednou dramaturg, vždycky dramaturg?

Já jsem „vstoupil do praktického života“, jak se tak pěkně říká, v době „normalizace“. To není stížnost na osud. Dobu si člověk nevybírá. A mým hlavním normalizačním heslem se stalo: „Hlavně zůstat normální!“ Možná to nezní jako vysoký cíl, ale kdo tu dobu zažil, ví, že splnit ho nebylo snadné. Mimochodem obdobný cíl jsem si vytyčil i v letech devade-

sátých a v poslední době se k němu zase pokorně vracím.

Ale abych to vysvětlil: šlo mi především o to neztrácet měřítko, nepropadat „náladám“, hlavně poráženeckým a bezvýchodným, ale také nenechat se vmanipulovat ani do pozice anti-cokoli. Samozřejmě, na emigraci člověk mýsl prakticky každý den, někdy i dvakrát, ale i to prostě patřilo k době. Přesto jsem se snažil nahlížet svět jako celek; ve smyslu geopolitickém i historickém. Vždycky je důležitý kontext. Vědomí souvislostí. Hodně jsem zvažoval zkušenost mých rodi-

čů a prarodičů a ta byla tvrdší než ta moje. Platili i životem.

A tohle uvažování se mi zdálo dobré i jako východisko pro dramaturgii repertoárového divadla. Byl jsem přesvědčený, že má smysl soustavně prosazovat mnohostrannost, tedy snad i „demokratičnost“ repertoáru. Zjednodušeně řečeno, repertoárové divadlo mělo i tenkrát možnost otevírat prostor různým názorům, dobám, žánrům, stylům, autorům či myšlenkám. A asi i proto mě tohle povolání naplňovalo, přestože bylo únavné a úmorné. Ostatně on se při tom člověk i vzdělává a kultivuje.

Na druhé straně ovšem na dramaturga číhala všelijaká rizika. Jednak šlo o riziko politické, protože dramaturg byl neustále pod drobnohledem *orgánů*, jakožto *garant ideových hodnot* repertoáru, což ovšem, musím přiznat, bylo svým způsobem motivující. Byla to hra. Ano, bral jsem to jako hru. Dneska lidé hledají adrenalin. My jsme o něj měli postaráno. No a další rizikové faktory dramaturgie jsou (aspoň v oněch dobách byly!) takřikajíc vnitrosouborové spory, tlaky, tenze. Jako dramaturg jsem se denně setkával s lidmi, kterým jsem ukřivdil, nebo aspoň nevyhověl, poškodil je, anebo zase nadržoval těm, kteří si to nezasloužili atd. atd. („Oblíbený dramaturg“: nezní vám to jako docela vtipné oxymóron?) Takže rizik bylo hodně a nebyla možnost je ventilovat. Dramaturg toho musel (tenkrát) spolknout hodně. Což, jak víme, bývá hlavní příčina infarktu. Prostě dramaturgie je rizikové povolání.

Jste dnes etablován jako výrazný překladatel francouzské dramatiky, především her Yasmíny Rezy a Érica-Emmanuela Schmitta, nicméně k tomu došlo až nedlouho před vaší padesátkou. Co za tenhle „pozdní obrat k překladatelství“ může?

Když se doba radikálně změnila, a s ní celé SPOLEČENSKÉ „paradigma“, zachtělo se mi vyrazit jiným směrem, ještě něco zkusit. Podařilo se mi pobýt několik měsíců ve Francii, bylo mi 42 let, ideální čas změnit kariéru a vyhnout se syndromu vyhoření. Po té nádherné převratové době jsem to měl zapotřebí. Byla intenzivní, ale uvědomil jsem si, že

Yasmína Reza

jsem v mnoha ohledech dospěli k uvažování více politickému než tvůrčímu. Že divadelní jeviště se změnilo v politickou tribunu. Nutně jsem potřeboval vypadnout z rozjetého vlaku, který podle mě směřoval do nikam. Bylo to vzrušující, ale zároveň ve mně něco řeklo: Tohle už není tvoje cesta. Teď zase musíš začít od píky.

Nové začátky byly opravdu velmi tápavé, a velmi hazardní z pohledu mé rodiny, ale měl jsem štěstí: objevily se dvě profesionální cesty, které se dobře doplňovaly: začal jsem pracovat v Českém rozhlasu jako redaktor (učil jsem se stříhat, natáčet rozhovor atd. atd., vážně od píky!) a začal jsem zároveň pro divadla překládat z francouzštiny (studoval jsem v 60. letech kromě divadla i francouzštinu). No a jako bývalý divadelní dramaturg jsem neměl problém navázat s divadly kontakt i jako překladatel (i když to nebylo tak jednoduché, jak to takhle zpozdáléčí vypadá). Takže jsem dramaturgem být přestal, ale příliš jsem se od toho zvláštního řemesla-neřemesla nevzdálil.

V té době jsem zase začal víc psát, zpočátku nejen divadelní, ale i televizní hry, později hlavně rozhlasové. Rozhlas mi vyhovoval velice a přinesl mi spoustu tvůrčí radosti.

I překládání jsem se věnoval už dřív, ale spíš jen příležitostně, zkusmo. Ale v 90. letech jsem se do toho pustil soustavněji, takřika-

jíc profesionálně. A mezi prvními autory se ocitil E. E. Schmitt a Yasmína Reza, v té době vycházející hvězdy nejen francouzských jevišť. Zůstal jsem jim věrný i potom, a zvláště Yasmíně Reze. A mrzí mě, že všechny její hry nebyly na českých jevištích uvedeny, přestože jako dramaturg (vidá, už je to tady: jednou dramaturgem, vždycky dramaturgem) to chápu.

Musím zdůraznit, že často překládám společně s manželkou Matyldou, protože myslím, že právě u překladu divadelní hry se pracuje lépe, když má člověk kontrol(k)u, možnost dialogu, druhý pár očí (a dokonce i ženskou zkušenost). Není to nezbytně nutné, ale pomáhá to.

Co je na překládání divadelních her obecně a her Yasmíny Rezy konkrétně specifické?

U překladu divadelní hry je důležité si uvědomit, že nestačí přeložit, ba ani výborně přeložit text. Pro divadlo je zapotřebí pochopit „tektoniku“ a „ladění“ originální verze a najít adekvátní prostředky pro překlad (možná to můžeme nazvat i *styl*). Tatáž hra v jiném jazyku nikdy není zcela totožná hra. Francouzi hrají jinak než my. Francouzština má jiné zákonitosti a logiku. A především: naše kulturní a společenské kontexty jsou dosti odlišné. Proto úspěšná francouzská hra nemusí jinde vůbec rezonovat (viz klasické francouzské tragédie Corneille a Racina, které se mimo Francii hrají velmi málo) a možný je dokonce i opak, některá hra může lépe rezonovat třeba u nás než ve Francii. (To je myslím i případ u nás velmi úspěšné komedie Jeana-Clauda Carriéra *Terasa*.)

A co se týče Yasmíny Rezy, měl jsem štěstí, že jedním z prvních textů, které jsem přeložil v 90. letech, byl právě její *Obraz* (uváděný také jako *Art* či *Kumšt*). Na první pohled to tak možná nevypadá, ale Reziny hry pod takřikajíc konvenčními divadelními prostředky skrývají jakousi hlubokou a neklidnou lidskost. Yasmína Reza není ani feministka, ani „ženská autorka“. Ona je prostě „autor“. Má pochopitelně znalost ženského pohledu na svět a plně ho využívá, ale nedělá z něj přednost; nesoudí, nestrání, nenadržuje, ne-

hodnotí. Ona vidí lidi (ženy i muže), kteří by tolik chtěli, ale nemůžou (nejspíš proto, že nevědí *co*), kteří se ztrapňují, trápí se, bojují (*o co!*?), ale nikterak je neodsuzuje, nekarikuje, ale ani se nad nimi nerozněžňuje, nedojímá. Ona jen tak nějak vrtí hlavou a říká si: No jo, no jo, něco nám tu neklape, ale co s tím? Přece by se s tím něco mělo dát dělat! Proč to nejde? Kde je chyba? Ano, myslím si, že Reziny hry se dají hrát jako bulvární komedie, ale můžou se hrát i jako komedie metafyzické.

Na které autory jste si jako překladatel myslil, ale nedošlo k tomu? A které autory (klidně i slavné) nebo které typy her byste překládat nechtěl?

Kromě současných autorů má člověk občas chuť se podívat na zoubek i klasikům. Dost jsem si myslil na některé hry Molièrovy, ještě jako dramaturg jsem přeložil jeho *Školu pro ženy* (byla to spíš adaptace než překlad), ale mám v šuplíku rozdělaný i překlad *Scapinových šibalství*, na jehož finalizaci zatím bohužel nedošlo, a pomyslel jsem i na *Dona Juana*. Zatím se to z nejrůznějších důvodů nějak nesešlo. Ono totiž u divadla vždycky záleží na mnoha a mnoha okolnostech. Což je někdy k uzoufání, ale když to pak vyjde, když „se to sejde“, o to větší je to radost.

A co bych nechtěl překládat? Hry, které by mi nic neříkaly. Nebo hry špatné. I když já jsem dost eklektik, takže moje tvůrčí pole je široké. Od avantgardy až po klasiky bulváru, a to včetně velmi nekonvenčních her francouzsky píšících Afričanů...

Ale mám jednu hru, kterou bych rád přeložil a kterou přesto nepřeložím. Víte, která to je? Rostandův *Cyrano*. Protože na toho bych si prostě netroufl. To je monument.

Co je pro vás na divadle obecně a na divadle Yasmíny Rezy konkrétně zásadní?

Pro mě je (nejen na divadle) velmi důležitá imaginace, fantazie. Největší radost mi dělá, když divák (stejně jako čtenář nebo posluchač) zapomene, že se na něco kouká (že čte, že poslouchá), a s pomocí uměleckého díla (inscenace, obrazu, knihy, koncertu) se dostane do jiné reality, do jiného světa. A na tom světě je zajímavé to, že existuje „objektivně“, například jakožto divadelní předsta-

vení, ale také v každém divákovi zvlášť (před jeho vnitřním zrakem), a navíc i v kolektivním prožitku (takové zážitky často určují a spojují generace). A to je síla, kterou si mnohdy neuvědomují ani sami tvůrci, natož současná společnost. Plně si tehle potenciál divadelní tvorby můžeme nejlépe představit na nedostižném vzoru, na řeckém antickém divadle.

A ano, jak už jsem naznačil, Yasmina Reza podle mě patří k autorům, kteří neuvízli v přízemní realitě. Ale varující na její tvorbě je to, že její hry jsou čím dál „frustrovanější“, čím dál víc nás nutí podívat se na sebe, na náš svět, sice z nadhledu, ale velmi, velmi kriticky. Jako by se její deziluze ze současné společnosti prohlubovala.

A pak je tu ještě jedna důležitá věc. Již zmíněný styl. Odjakživa si myslím, že schopnost respektovat zákony určitého žánru, vlastně formální, může přinášet jakousi „metafyzickou“ radost. Radost z řádu. A když je autor tak dobrý, že tyto zákony dokáže ovládnout a použít je k vytvoření originálního, opravdu *původního* díla, to znamená, že si vytvoří svůj vlastní styl, dává divákovi prožít jedinečný a povznášející zážitek. Je to podobné, jako když řemeslník dokáže udělat perfektní práci. A navíc je tu ten metaforický rozměr. Sdělení není přímočaré, uchopujeme ho právě jen díky tomu, že se povzneseme, aspoň kousíček, nad všednost.

V posledních Reziných komediích, a patří k nim i *Bella Figura*, je cítit jakýsi neklid, možná až úzkost. Je to komedie neobyčejně křehká, nesnese „tlačení na pilu“, zato nabízí cestu do hlubin duše postav, našich současníků, nikoli pomocí psychologického zkoumání, ale obdivuhodně přesných, až jaksi kresebných linek, drobných charakteristických detailů.

Reziny hry jsou vzdušné, lehké a křehké jako balony zakotvené v naší konzumní společnosti a vznášející se nad ní. Jsou svědectvím o touze po očistě a nenaplněné spiritualitě. A tím pádem o citu, kterého je tak málo. Je to dnes vysloveně nedostatkové zboží. Ještě víc než čipy.

Text: Jan Šotkovský

Bernhard Setzwein:

HRABAL A MUŽ U OKNA černá komedie, česká premiéra

V centru dění této absurdní tragikomedie stojí důchodce Dudek, jenž sleduje Bohumila Hrabala a podává o něm hlášení na okres. A v důslednosti své práce neustává ani po Hrabalově smrti, za což je nakonec odměněn setkáním s Hrabalem samotným. Hra je navíc psána specificky hrabalovským literárním jazykem, díky čemuž nabízí vskutku pábitelský divadelní zážitek!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: J. Mazák, R. Coufalová a V. Skála.

Terrence McNally, David Yazbek:

DONAHA! muzikálová komedie

Parta nezaměstnaných ocelářů se rozhodne vylepšit si svou neveselou finanční situaci a získat zpět ztracené sebevědomí poněkud netradičním způsobem. Začnou totiž chystat striptýzové číslo, a to i přesto, že na to nemají postavy ani dovednosti. Jak to s nimi nakonec dopadne, zjistíte ve čtyřech listopadových reprízách – buďte u toho a nebudete litovat!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, J. Uličník, I. Ondříček, L. Janota, M. Isteník, Z. Junák a další.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

Co myslíte, unese evropská vlaštovka kokosový ořech? Přemůže král Artuš krvelačného králíka? A najde svůj Svatý grál? A co na to Dáma z jezera? Originální odpovědi na tyto svérázné otázky vám dá ztřeštěný muzikál, jenž vznikl na motivy filmu komediální skupiny Monty Python. Neváhejte a vydejte se s rytíři kulatého stolu na nezapomenutelné dobrodružství!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, J. Brožek nebo O. Halámek, H. Holišová nebo A. Zelová, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Josef Bouček:

NOC PASTÝŘŮ drama o boji talentu s mocí

S blížícím se vánočním obdobím nabývá kouzlo inscenace *Noc pastýřů* na nebyvalé síle, neboť toto nadčasové drama dojemně vypovídající o nelehkém životním osudu geniálního skladatele a osvíceného učitele Jakuba Jana Ryby, jenž marně bojuje se svým okolím i vlastními rozpory, je zhusta doprovázeno jeho vpravdě andělskou hudbou magické *České mše vánoční*.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Němec, A. Antalová, J. Mazák, R. Jícha, S. Janotová a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PO	1.11.	19.00	Bella Figura	X2020
ÚT	2.11.	19.00	Bella Figura	AB2
ST	3.11.	19.00	Bella Figura	M2020
ČT	4.11.	19.00	Bella Figura	V2020
PÁ	5.11.	14.00	Hrabal a muž u okna	
PÁ	5.11.	19.00	Hrabal a muž u okna	A5
SO	6.11.	19.00	Hrabal a muž u okna	P
NE	7.11.	19.00	Hrabal a muž u okna	
PO	8.11.	19.00	Bella Figura	Z2020
ÚT	9.11.	19.00	Noc pastýřů	A2
ST	10.11.	18.00	Noc pastýřů	SP
ČT	11.11.	19.00	Vrabčák a anděl	
PÁ	12.11.	19.00	První rande	
SO	13.11.	19.00	První rande	AB6
NE	14.11.	19.00	První rande	D
PO	15.11.	19.00	První rande	A1
ÚT	16.11.	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku), za 28.4. a 29.9.2020 a 31.8.2021	E2
ST	17.11.	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku), za 18.3.2020 a 1.9.2021	A3
ČT	18.11.	19.00	Hrabal a muž u okna	C4
PÁ	19.11.	19.00	Hrabal a muž u okna	AB5
SO	20.11.	19.00	Noc pastýřů	A6
NE	21.11.	19.00	Noc pastýřů	E7
PO	22.11.	19.00	Pro nic za nic, za 10. a 11.4. a 5.11.2020 a 29.8.2021	
ÚT	23.11.	19.00	Bella Figura	R2020
ST	24.11.	19.00	Bella Figura	A2020
ČT	25.11.	19.00	Noc pastýřů	
PÁ	26.11.	19.00	Noc pastýřů	C5
SO	27.11.	18.00	Anna Karenina	
NE	28.11.	18.00	Anna Karenina	
PO	29.11.	18.00	Santiniho jazyk	PPP
ÚT	30.11.	18.00	Santiniho jazyk	P18

PO	1.11.	19.00	Jane Eyrová	
ÚT	2.11.	18.00	Jane Eyrová	
ST	3.11.	19.00	Jane Eyrová	
ČT	4.11.	18.00	Jane Eyrová	
NE	7.11.	18.00	Monty Python's Spamalot	
PO	8.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT	9.11.	18.00	Monty Python's Spamalot	
PÁ	12.11.	19.00	Donaha!	
SO	13.11.	18.00	Donaha!	
NE	14.11.	18.00	Donaha!	
PO	15.11.	19.00	Donaha!	
ST	17.11.	19.00	Pretty Woman	
ČT	18.11.	18.00	Pretty Woman	zadáno
PÁ	19.11.	19.00	Pretty Woman	zadáno
SO	20.11.	14.00	Pretty Woman	
SO	20.11.	18.00	Pretty Woman	
NE	21.11.	18.00	Pretty Woman	
ÚT	23.11.	18.00	Mamma Mia!	
ST	24.11.	19.00	Mamma Mia!	zadáno
ČT	25.11.	19.00	Mamma Mia!	zadáno
SO	27.11.	19.00	Pretty Woman	
NE	28.11.	14.00	Pretty Woman	
NE	28.11.	19.00	Pretty Woman	zadáno
ÚT	30.11.	19.00	Lakomec, náhrada za 18.11.2020	

Jane Eyrová

18

ST	1.12.	18.00	Pro nic za nic	PP1
ČT	2.12.	18.00	Pro nic za nic	PP2
PÁ	3.12.	19.00	Noc pastýřů	A5
SO	4.12.	19.00	Noc pastýřů	AB6
NE	5.12.	18.00	První rande	
PO	6.12.	19.00	První rande	AB1
ÚT	7.12.	19.00	Bella Figura	A2
ST	8.12.	19.00	Bella Figura	T2020
PÁ	10.12.	14.00	Světáci	
PÁ	10.12.	19.00	Světáci	E5
SO	11.12.	19.00	Světáci	P
NE	12.12.	19.00	Světáci	E7
PO	13.12.	18.00	Hrabal a muž u okna	SP
ÚT	14.12.	19.00	Splašené nůžky	
ST	15.12.	19.00	Splašené nůžky	
ČT	16.12.	18.00	Splašené nůžky	
PÁ	17.12.	19.00	Noc pastýřů	AB5
SO	18.12.	19.00	Noc pastýřů	
NE	19.12.	19.00	Noc pastýřů	D
PO	20.12.	18.00	Noc pastýřů	
ÚT	21.12.	19.00	Světáci	AB2
ST	22.12.	19.00	Světáci	AB3
PÁ	31.12.	18.00	Světáci slavnostní silvestrovská premiéra	

Pro nic za nic

19

ČT	2.12.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	3.12.	19.00	Pretty Woman	
SO	4.12.	14.00	Pretty Woman	
SO	4.12.	19.00	Pretty Woman	
NE	5.12.	14.00	Pretty Woman	
NE	5.12.	18.00	Pretty Woman	
ÚT	7.12.	18.00	Mamma Mia!	
ST	8.12.	19.00	Mamma Mia!	
ČT	9.12.	18.00	Mamma Mia!	
SO	11.12.	18.00	Vánoční koncert	
NE	12.12.	14.00	Vánoční koncert	
PO	13.12.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	14.12.	18.00	Pretty Woman	
ST	15.12.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	17.12.	18.00	O statečném kováři	
SO	18.12.	14.00	O statečném kováři	zadáno
SO	18.12.	18.00	O statečném kováři	
NE	19.12.	14.00	O statečném kováři	
PO	20.12.	18.00	Vánoční koncert	
ÚT	21.12.	18.00	Vánoční koncert	
ST	22.12.	18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
ČT	23.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
NE	26.12.	18.00	O statečném kováři	
PO	27.12.	14.00	O statečném kováři	
PO	27.12.	18.00	O statečném kováři	
ST	29.12.	18.00	Pretty Woman	
ČT	30.12.	18.00	Pretty Woman	
PÁ	31.12.	18.00	Pretty Woman	

slavnostní silvestrovské představení

■ Předplatné sezóna 2019/2020 ■ Premiéra
■ Veřejná generálka ■ Hostování

Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský, Evžen Illín, Vlastimil Hála, Karel Cón:

SVĚTÁCI nesmrtelná česká komedie s písničkami

Snad každý zná tuto kultovní komedii, z níž dodnes kolují populární hlášky. Dílo plné ironie i milého humoru si s pochopením střílí z malého českého člověka a rozesmává tak další a další generace diváků. Nenechte si ujít jedinečnou příležitost a prožijte ve vybrané společnosti našich divadelních „světáků“ i celý slavnostní silvestrovský večer!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: P. Halberstadt, M. Isteník, J. Uličník, M. Sedláčková, P. Vitázková, A. Zelová, D. Hofmanová, L. Kolář a další.

VÁNOČNÍ KONCERT světové vánoční písně a koledy

Program koncertu bude tvořit „zlatý fond“ vánočních písní a koled. Zazní třeba ikonická píseň *Narodil se Kristus Pán*, orchestr se blýskne v instrumentálce *Winter Wonderland* a náš repertoár připomene píseň *Zvláštní znamení* z muzikálu *Markéta Lazarová*. Nalaďte se s námi na pohodovou vánoční vlnu!

Režie: Igor Ondříček

Dirigent a sbormistr: Dan Kalousek

Účinkují: L. Bergerová, R. Coufalová, K. Daňhelová, H. Holišová, M. Severová, M. Vitková, A. Slanina, D. Vitázek, L. Vlček, orchestr MdB, dětský pěvecký sbor Bystroušek a pěvecký sbor Ars Brunensis.

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Co by to bylo za Vánoce bez pohádek! I naše divadlo si pro vás jednu připravilo – oblíbený pohádkový příběh o kováři Mikešovi plný krásných písní Petra Ulrycha se z pleněru přesouvá na Hudební scénou! Tento pohádkový muzikál je tou pravou volbou, jak udělat radost nejen dětem, ale i celé rodině, s níž tak strávíte vsuktku kouzelný vánoční čas.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, J. Uličník, K. Pekar, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach a další.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY detektivní komedie o několika koncích

Originální komedie *Splašené nůžky* vám nabízí výjimečnou možnost, jak ovlivnit děj hry, mluvit s postavami, a dokonce odhalit vraha! Právě kolem vraždy se totiž celý příběh točí, vrahem může být kdokoliv na jevišti a jedinými svědky zločinu jste právě vy, diváci v hledišti. A jak vy rozhodnete, tak my to budeme hrát!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: R. Coufalová, I. Ondříček, M. Sedláčková, R. Gajdoš, M. Isteník a V. Blahuta.

Jubileum

Květoslava Ondráková

26. listopadu oslaví významné životní jubileum herečka Květoslava Ondráková. Do našeho divadla přišla v roce 2004 spolu se zpěvoherním souborem a od té doby se pravidelně objevuje v hudebních, ale i činoherních titulech a stále tak rozšiřuje repertoár rolí, které hrála již v Národním divadle Brno, kde působila od roku 1983. Aktuálně ji můžete vidět v roli Kněžny Ščerbacké v dramatu *Anna Karenina*, jako Matku Liesel ve *Skleněném pokoji* a také Molly v muzikálu *Donaha!*. Hrála ale také například Dohazovačku Jente v *Šumařovi na střeše*, Ernestinu v *Hello, Dolly!*, Paní O'Malleyovou ve *Funny Girl* a mnohé další.

Milá Květo, přejeme vám všechno nejlepší k narozeninám, mnoho zdraví a ať vám vše, co činíte v práci i osobním životě, dělá radost!

Evropská premiéra 9. a 10. října na Činoherní scéně

Alan Zachary Michael Weiner Austin Winsberg

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie

režie Stanislav Moša

Jiří Daniel

Oblíbím si každý titul, na kterém pracuji

Jiří Daniel není v našem divadle neznámou tváří. Spolupracuje s námi již delší dobu. Začínal jako vůbec nejmladší člen company v legendárních *Bídnících*. Sympatický mladý muž, disponující skvělou pěveckou a pohybovou výbavou, byl nepřehlédnutelný v mnoha muzikálech. Například v muzikálu *BIG*, kde byl součástí onoho čarovného automatu, který vyplnil hlavnímu hrdinovi přání. I o tom jsme si spolu povídali v našem rozhovoru.

Jiří, obligátní otázka, kterou vždy začínám u nováčků našeho divadla, ale je podle mě velmi důležitá. Co vy a divadlo? Jak jste se k němu dostal?

Divadlo bylo součástí mého života od dětství. Pocházím z vesnice Olomučany, kde se hrálo ochotnické divadlo, a mou první velkou rolí v rámci tohoto spolku byl Kašpárek v představení *Kašpárek v pekle*. Logicky jsem tedy směřoval do dramatického kroužku v Blansku a posléze v roce 2009 jsem udělal konkurz do *Bídníků* a stal se součástí tohoto velkého divadla. To mi bylo šestnáct let. Studoval jsem gymnázium a musím říct, že mi učitelé byli naprosto skvělí, protože mi vycházeli obrovsky vstříc, abych se mohl divadlu věnovat. Mé nadšení pro divadlo vyústilo v situaci, kdy jsem nastoupil do prvního ročníku na JAMU ve stejný rok, ve kterém jsem zároveň dokončoval poslední rok gymnázia. Naštěstí mi učitelé vytvořili individuální plán, abych mohl studovat i JAMU.

Proč tato specifická situace?

To je dáno tím, že se na JAMU muzikálový ročník jednou za čtyři roky neotvírá, a to by vyšlo přesně na rok, kdy jsem maturoval. A protože bych tedy musel jeden rok čekat, vyřešilo se to takto.

Jste šikovný tanečník, zpěvák, co vás na tom baví? To nejsou úplně typicky mužské koníčky.

To je dobrá otázka. Já ale byl odjakživa komediant. Vždycky mě bavilo být středem pozornosti a chtěl jsem bavit lidi. Což jsem jako malý dělal často v rámci rodiny. Teď už jsem rád, že si v rodině spíše odpočinu. Divadlo je ale součástí mého života. Moje manželka Míša Danielová je také herečka a jsem rád, že oba máme stejný zájem.

Účinkoval jste v mnoha projektech v rámci České republiky. Kde všude vás mohli diváci vidět?

Já jsem hostoval nebo spíše stále hostuji v Národním divadle v Ostravě, kde hraji roli Bernarda ve *West Side Story*, v Českých Budějovicích v *Evitě* hraji Magaldiho a asi největší role, se kterou jsem se setkal, byla v bratislavském nastudování *Bídníků*, kde hraji roli Javerta. Účinkoval jsem i v něko-

V muzikálu *Bídníci*, režie Stanislav Moša

S kolegy a manželkou po derniéře muzikálu *Děsnej pátek*, režie Petr Gazdík

lika pražských muzikálech, v Kongresovém centru či v Divadle Broadway.

Máte tedy zkušenosti z mnoha scén. Která je vám nejbližší?

Neříkám to proto, že jsem sem nastoupil do angažmá, ale zcela objektivně musím říct, že nejbližší je mi toto divadlo. Líbí se mi totiž, jak tady vše úžasně funguje. Jaké profesionální zázemí zde pro herce existuje. Ať již to jsou rekvizitáři, garderobiéři, maskérky, technici, prostě veškeré záležitosti, které je důležité, tu funguje na vysoké profesionální úrovni a je nádhera zde pracovat. Chápu, že u soukromých subjektů je to samozřejmě těžší, vše si musí najímat, lidé se tam hodně mění. A právě ta stabilita se mi zde tak líbí. Pokud bych hodnotil své zkušenosti z různých divadel, pak musím říct, že nejdůležitější je, v jakém kusu hrajete, jací lidé jsou kolem vás a samozřejmě, jakou roli máte. Někdy je to jednodušší, jindy je to náročnější. Nejdůležitější jsou osobnosti, se kterými se setkáváte. A protože jsem nejčastěji pracoval s režisérem Petrem Gazdíkem, tak musím rovnou říct, že je čistá radost s ním pracovat. Vyzkoušel jsem si práci s různými režiséry (i zahraničními) a opravdu je to vždy rozdílné. Každý má svůj styl a své metody a je úžasné,

že se s tím hercem může setkávat. Důležitý je samozřejmě také kolektiv, se kterým zkoušíte. Bonusem pak je, když se vytvoří dobrá parta. Protože je fajn, když můžete po zkoušce zajít ještě někam posedět a popovídat si i o něčem jiném, než je divadlo. Tady se to podařilo vždycky. Třeba nesmírně rád vzpomínám na období, kdy jsme připravovali muzikál *Děsnej pátek*.

Zavzpomínejte, jak jste procházel inscenacemi u nás v divadle.

Začínal jsem *Bídníky*, potom přišel *Mladý Frankenstein*, což bylo vynikající představení, následoval *Limonádový Joe*, *Děsnej pátek*, *BIG*, *Mamma Mia!* a teď naposledy je to *Grand Hotel*.

A co vám bylo nejbližší?

Moje srdcová záležitost jsou samozřejmě *Bídníci*. Což je dáno i tím, že jsem se s nimi pracovním setkal i v tak úžasně roli Javerta. Líbí se mi nádherná hudba tohoto muzikálu. Ale musím říct, že si vždy oblíbím ten kus, ve kterém pracuji. Jak jsem zmiňoval, rád vzpomínám na *Děsnej pátek*, nejen na tu skvělou partu, která se kolem utvořila, ale oslovil mě i kus samotný. Trochu mě mrzí, že se dlouho nehrál *Mladý Frankenstein*. Asi si to nenašlo svého diváka, ale bylo to úžasně veselé představení. A obdivoval jsem klu-

ky, kteří museli vždy několik hodin před představením sedět v maskárně, kde jim dělali jejich zelenou masku monstra, a oni v tom ještě dokázali stepovat! Užil jsem si *Limonádníka* a muzikál *BIG*. Tam jsem musel nehybně sedět pět minut jako Zoltar a pak zazpívat dvě věty, ale i to bylo super. Jsem za tyto zkušenosti vděčný.

V srpnu jste nastoupil do angažmá, ale musím na vás říct, že to nebyla jediná novinka ve vašem životě. Pochlubte se divákům, jaká změna u vás nastala.

Musím říct, že máme v tomto roce těch změn víc. První změnou je mé angažmá, druhou je naše dcera Esterka, která se narodila třetího září, a třetí změnou je to, že snad v nejbližší době dostavíme domek a budeme se tam koenečně stěhovat.

Co děláte, když nejste v divadle?

V současné době se vše točí kolem naší dcerky. Chodíme na procházky, zpíváme. Ale třeba teď byly v Olomučanech hody, kde účinkuji s cimbálovou muzikou. Zpěv se prolíná celým mým životem. Máme kapelu s kamarády, občas moderuji nějaký festival. Když máme volno, je to vždy nějak spojeno se zpěvem nebo s divadlem. Je to dáno i tím, že velká část mých přátel je právě z divadelního prostředí. Stejně jako moje manželka,

kteřá je v angažmá v Divadle Radost, kde jsem dříve pracoval i já. Míša spolupracuje s MdB také, hrála třeba v inscenaci *Johnny Blue*, v *Pískání po větru*, prošla se mnou posléze inscenacemi od *Limonádového Joea* po ty poslední. Vždy jsme měli to štěstí, že jsme mohli být spolu. A jsme tomu rádi, protože kdybychom byli každý v jiném projektu, třeba bychom se vůbec nemuseli potkávat.

Obzvláště u Divadla Radost je specifická pracovní doba, kdy se hrají představení hlavně v dopoledních hodinách. Naštěstí jsme spolu i v projektech, které jsou mimo Brno, takže cestujeme také spolu a jsme tomu rádi. Také hodně dabuji, natočil jsem několik audioknih, baví mě i tato práce. Vystudoval jsem JAMU v ročníku pod vedením Sylvie Talpové, která hodně kladla důraz na mluvené slovo a dabingové herectví, zúročuji tak její skvělé pedagogické vedení i v tomto směru.

Zmiňoval jste cimbálovou muziku. Jak to máte s folklorem?

K tomu mě přivedl můj táta, který vede v Olomučanech taneční soubor. Dodnes mám úžasnou vzpomínku na video, kdy jsem jako malý prcek tančil na písničku *Já mám koně, vraný koně, to jsou koně má*. Měli jsme tyčku s hlavou koníčka a museli jsme chodit do kruhu. Jen já občas zapomněl zatočit. Prostě sólista od malička. Moc jsem nechtěl s tím davem tančit. Cimbálovou muziku jsem miloval od dětství. Když jsem tedy přišel k rodičům s tím, že chci hrát na housle, velmi rádi mi vyhověli. A tím bylo mé směřování celkem jasné. Začal jsem hrát s cimbálovou muzikou v souboru Drahan v Blansku, tam jsem muziku nějaký čas i vedl. Později jsme se dali dohromady s kamarády z Brna a v současné době občas hráváme na nějakých akcích a oslavách. Není to nic stálého, protože divadlo mi zabírá hodně času.

Vy jste musel mít hodně zajímavé rodiče?

Ano, musím říct, že oni byli a jsou úžasní a vždy mě podporovali ve všem, co jsem dělal. Ani jeden se kumštu nikdy nevěnoval profesionálně, pracují v sociálních službách, ale oba vždy tíhli k folkloru a hlavně tatínek se mu věnoval ve svém volném čase.

Začínal tancovat právě v souboru Drahan a své zkušenosti předával tanečnímu souboru v Olomučanech, kde vychoval několik generací tanečníků. Právě teď se mu vrací děti těch jeho prvních tanečníků, se kterými náš soubor zakládá.

Takže směřování vaší dcerky je jasné.

Ano, musím říct, že ačkoliv je Esterce teprve jeden měsíc, pořád jí zpíváme, protože to vyloženě po nás vyžaduje. Míša účinkovala na divadle docela dlouho v průběhu těhotenství, takže si na to Esterka asi zvykla už v bříšku. A teď je to tak, že když nezpíváme, brečí. Už zná *Bídničky*, *Jesus Christ Superstar*. Třeba se jednou do Brna vrátí *Bídničci* a ona bude malá Cosette.

Co vaše budoucnost? A vysněná role?

Mojí vysněnou rolí byl Javert. A to se mi už splnilo v mých sedmadvaceti letech! Neuvěřitelné. Tak teď už jen ten Valjean... ale uvědomuji si, jak je to náročná role. Na rozdíl od Javerta je Valjean buď na jevišti, nebo ho v zákulisí líčí na staršího a hned zase utíká na jeviště. Je to fyzicky nesmírně náročná role a samozřejmě těžké zpívání... Ale nádherná. Nebo třeba Ježíš v *Jesus Christ Superstar*.

Tak třeba ještě přijde nějaká nabídka z televize.

No to doufám, že si třeba někdo přečte Dokořán a dostanu nabídku. (smích)

Když jsme se do sytosti nasmáli, Jirka se vyznal ze své lásky ke zpěvu a postěžoval si na to, že housle nejsou příliš praktický nástroj pro zpěváka. S houslemi pod krkem se totiž špatně zpívá. Proto hrál také na tahací harmoniku, bass balalajku (netuším, co to je), hrál na kytaru, baskytaru (v rámci účinkování v Divadle Radost), jako samouk si vyzkoušel i klavír... prostě multitalent. A protože Jiří je nejen vynikající zpěvák, ale i herec, je jasné, že ho čeká spousta hereckých a pěveckých příležitostí. Přeji mu hodně skvělých rolí a nám třeba další malou hereckou posilu do souboru v podobě Esterky Danielové.

Text: Helena Brzobohatá

Vánoční atmosféra začíná v MdB

Nenechte si ujít listopadové a prosincové reprízy dramatu *Noc pastýřů* na Činoherní scéně! Hluboce lidský příběh o osudu Jakuba Jana Ryby vypráví mimo jiné i o okolnostech vzniku jeho nejslavnější skladby *České mše vánoční*, tzv. *Rybovky*. V režii Petra Gazdíka vznikla výjimečná inscenace, ve které vynikají herecké osobnosti našeho divadla. Přijďte se podívat na Milana Němce, Jana Mazáka, Roberta Jíchu, Alenu Antalovou, Svetlanu Janotovou a mnohé další! Jistě se přidáte ke skupině spokojených diváků, kteří nám poslali nadšené reakce.

March K.K.: Měla jsem tu čest vidět se synem těsně před uzavřením divadel. Bylo to dechberoucí. Jsem vděčná, že zrovna

tohle představení jsem stihla. A atmosféra na konci... to bylo opravdu něco, co člověk jen tak nezažije. Klobouček všem zúčastněným.

Radka C.: Z divadla se stává exkluzivita. Mohla jsem tam být jako zaměstnanec a kdybych měla platit lístek, dala bych majlant, abych mohla vidět nasazení svých kolegů, ten nádherný příběh, výkony a přítomné prožité situace, které na vás z televize nepřeskočí.

Dana K.: Velmi zdařilý kus. I slza do roušky ukápla.

Michaela D.: Fantastický zážitek, děkuji všem za tak krásné představení!

Jindřiška P.: Taky jsme brečeli jak želvy... Nádherné představení!

Petra M.: Byl to opravdu krásný a silný zážitek!

Zdeněk Svozil

Hrát sólo před plnou halou je skvělý pocit

Od prvního pohledu sportovec a sympafák, člověk se širokým hudebním rozmachem. Takový je koncertní mistr orchestru MdB Zdeněk Svozil. Povídali jsme si nejen o houslích, ale také o bojových sportech a o tom, jak je důležité hledat jiné cesty.

Zdeňku, jak ses dostal k hudbě a proč zrovna k houslím?

K houslím úplně náhodou. Moje maminka mě v šesti letech chtěla přihlásit na flétnu, tak jsme šli do přípravky, a když se paní učitelka ptala, na co bych chtěl hrát, z nějakého záhadného důvodu jsem řekl, že na housle. Dodnes nevím, proč jsem to řekl. Máma to nejdřív hrozně nechtěla, ale když paní učitelka naznala, že dobře slyším, už to tak nechali.

Co bylo hlavní příčinou, že ti to vydrželo? Abych řekl pravdu, tak základní umělecká škola to úplně nebyla. Ale to není o tom, že by bylo něco špatně. Dost jsem sportoval, u nás ve třídě nikdo na nic nehrál, byl jsem tam jediný a měl jsem jiné zájmy. Až potom pedagog, ke kterému jsem měl jít na konzervatoř, mě přilákal svou osobností. Tím, jak netradičně mě vedl. Nebylo to takové to „od stupnic po etudy“. Já jsem za celou svoji kariéru na konzervatoři a vysoké škole zahrál všeho všudy tak tři čtyři etudy, šli jsme trošku jinou cestou.

V čem spočívala ta „jiná cesta“?

Jelikož jsem z folklorního kraje – já pocházím z Hodonína – vyrůstal jsem na moravské lidové hudbě, cimbálovce, folklóru, potom mě hodně chytnul jazz a tam se zrodila moje touha po multizánrovém hraní. Zkrátka ta klasika nebyla to jediné, co mě drželo u houslí, a díky pedagogům, kteří mi umožnili hrát širší záběr žánrů, jsem profesně vyrostl. Na vysoké škole jsem se začal věnovat i barokním houslím, což je zase něco úplně jiného.

Když všichni kolem tebe v dětství sportovali, necítil jsi nějaký výsměch nebo pohrdání, když ty jsi chodil do houslí a oni na hřiště?

Já jsem stíhal obojí. Akorát se cvičením byl problém. Tady musím vyzdvihnout roli mé maminky, která bděla nad tím, abych alespoň jednou za čas vzal do ruky housle. A ten sport jsem stíhal u toho a baví mě dodnes.

Čím si tě to získala historicky poučená interpretace a barokní housle?

Byla to každopádně touha poznat opět něco jiného. Jak jsem říkal, už jsem hrál folklór,

jazz, klasiku a tohle vzniklo z popudu pedagožky, která na JAMU působí, cembalistka Barbara Maria Willi (*současná děkanka Hudební fakulty, pozn. aut.*), která hledala pro své projekty nadšené hráče, a mě to velice lákalo. Barokní hudbu mám moc rád, obzvláště ranou italskou, takže jsem se do toho pustil a dopadlo to tak, že jsem nakonec jezdil po Evropě na různé masterclass k velikým jménům, například k virtuoso-vi barokních houslí Giulianu Carmignolovi. A pak jsem u toho nějak zůstal, a nakonec jsem to i vystudoval.

Jak se to dá všechno skloubit s hraním v divadelním orchestru? Nebo zkrátka v orchestru tohoto typu.

V každém případě, člověk to musí mít opravdu rád. A když má člověk něco rád a něčemu se věnuje, tak si cestu najde. Stojí to spoustu času, a hlavně člověk nesmí být líný vzít to do ruky a cvičit a zajímat se o nové trendy, pročítat materiály. Ale to je dneska už mnohem jednodušší, protože se dá lehce dostat k různým traktátům, i když v cizích jazycích. Zároveň to ale musí být koníček. Pořád bádáme a hledáme a nacházíme nové způsoby interpretace.

Pozoruju, že barokní houslovou hru hodně studuješ. Zabýváš se tím i prakticky?

V současné době vzhledem k provozu tady v divadle a taky vzhledem k tomu, že jsem začal učit na gymnáziu, je to složitější. Ale udržujeme trio s kamarády z výšky, jmenuje se Brno Baroque Trio, a s barokní interpretací se potkám taky se zdejšími uskupením Czech Ensemble Baroque, se kterým natáčíme třeba filmovou hudbu. A nebo taky se studenty JAMU v rámci komorní hry.

Měl jsi toho málo, tak jsi začal ještě učit na gymnáziu?

To je právě to... Učení mě hrozně lákalo.

Já to chápu...

Obzvláště z toho důvodu, že já rád zkouším věci jinak. Toto gymnázium je umělecky zaměřené, takže se snažím svým studentům dávat nejen klasický repertoár, ale aranžuju jim filmovou hudbu, lidovou atd. Zjišťuju, co je baví a co by si chtěli zahrát, a až se osmělí a řeknou mi to, tak se s tím dá hod-

ně pracovat. Technika se dá naučit i na tom, co je baví!

To je skvělý přístup! Máš ještě nějaké další projekty, kam si občas odskočíš?

Momentálně jsme začali celkem nový projekt – kapelu Moravians, je to takový folkrock, zpívá s námi modelka Eliška Bučková, která je původem ze Strážnice, takže ten folklór opravdu zpívat umí. Je to postaveno na houslích, cimbálu a elektrické rytmické složce a zdá se, že to funguje. Budeme si držet palce, aby nám to vydrželo.

To je úplná novinka?

Ano, od prázdnin jsme pracovali asi na čtrnácti písničkách, něco je remaster starých songů, něco jsme dělali nově. Každý do toho přinesl něco svého.

To je velmi zajímavé. Ale přece jenom jsi čelní hráč našeho orchestru. Jaký je tvůj vztah k divadlu?

Do Městského divadla Brno mě jako první přilákala inscenace *Zorro*, hrozně se mi zalíbil muzikálový žánr a cítil jsem, že by to mohlo být opravdu ono. Tady se člověk dostane k různým kusům, ať už to byl *Chaplin*, nebo *Mamma Mia!*, různorodá představení, to mě hrozně baví. Taky je tady úžasný kolektiv, divadlo má skvělé renomé, takže kdo by tady nechtěl pracovat!

Zajdeš do divadla i jako divák?

V každém případě. Já osobně zbožňuju muzikál *Monthy Python's Spamalot*, na kterém už jsem byl čtyřikrát. Už jsem to i mockrát hrál, jsou to desítky představení, a i když člověk podvědomě tuší, co tam nastane, nezabrání mu to, aby se vždy znovu smál. Kluci a holky nahoře jsou schopni udělat neskutečně zábavnou improvizaci a to mě fakt baví.

Pozice koncertního mistra ve velkém orchestru je přece jenom výlučná v organizaci toho tělesa. Ale platí to i tady v našem orchestru, který je velmi specifický, variabilní, je to zkrátka trochu jiné než filharmonie nebo opera.

Určitě. Začíná to tím, že smyčců je nás mnohem méně než v klasickém orchestru a hrajeme na mikrofony. Moje role je především asi v tom, abych působil jako mluvčí celé ka-

S Mariannou Polyákovou v muzikálu Chaplin, režie Stanislav Moša

pely. Samozřejmě hraju také komorní inscenace a sólové houslové party.

V Chaplinovi jsi hrál přímo na jevišti houslistu. Jaké to je? Je to jiné než v orchestřích?

Musím říct, že pro houslistu je to skvělý i zvláštní pocit. Samozřejmě každý z nás toužil hrát sólo před plnou halou. Ale málokomu se to v Čechách poštěstí, i když je skvělý. Pro mě v ten moment nastal okamžik: zasnívá štých, v sále je 700 lidí a teď hraje! To je úžasná věc. Člověka to namotivuje, nakopne se pak k většímu výkonu. Ale vznikají i úsměvné situace. Při jedné z mnoha repríz, v situaci, kdy se mnou tancují tanečníci a herci tango, mi jedna slečna, teda já předpokládám, že to byla slečna, během toho mého hraní položila ruku na rameno. Já jsem se tak strašně lekl! To je pocit, který houslista nikdy v životě nezažije, že by se ho někdo dotknul! Snažíš se hrát docela těžké sólo a stane se tohle, ale musíš to prostě ustát!

Jaké další povinnosti má koncertní mistr?

Jako v každém jiném orchestru je to stejná povinnost vést skupinu. Podílet se na tvorbě partů, připravit noty, aby se nezdržovalo, protože na to nacvičit jeden kus je relativně málo času. Musím si vzít part mnohem dřív, musím vymyslet smyky, případně dořešit s dirigentem nebo s aranžérem, co se dá zahrát a co ne.

Ty jsi říkal, že jsi sportoval. Stále tě to drží?

Ano. Já se docela aktivně věnuju fitness a moje největší záliba je, a řekl bych, že je to mezi houslisty docela rarita, sebeobraný systém Kravmaga + KAPAP, což je boj tváří v tvář uzpůsobený výcviku pro vojáky.

Boj tváří v tvář? A nemáš strach o prsty?

No, člověk nad tím samozřejmě přemýšlí. Ale musím říct, že ani ne. Já mám naštěstí zdravé klouby a šlachy. Ten boj zblízka mě zaujal proto, že to není žádné rvaní se v kleci, ale člověk se učí techniky, které se dají použít třeba v běžné situaci na ulici. Nemusí se bát. To je pro nás důležité, nosíme třeba drahé nástroje, takže se můžeme naučit něco, co nám může pomoci, a na druhou stranu se člověk učí docela hezky zvládat vypjaté situace. V rámci tohoto výcviku to není jen o fyzičnu, ale i o psychičnu. Člověk se snaží být pokorný, snaží se řešit věci víc v klidu. Což se mi vlastně hodí i do orchestru.

Vědí to tvoji kolegové? Aby si dávali větší pozor...

Asi ne. Někteří možná ano, ale neumím si představit, že bych já něco takového použil v práci. Ale myslím si, že tento trénink dodává obzvlášť mužům pokoru a učí je konstruktivněji a s větším přehledem zvládat vypjaté situace.

Ještě nějaké záliby kromě muziky a boje?

Moje opravdu velká záliba je zahrádka. Já jsem vyrůstal na dědině, mám rád přírodu. Bydlíme v přízemním bytě, abychom to měli co nejvíc zelené, hrozně rád se o to starám a hrozně rád vylezu do zelené ven. To je asi to nejdůležitější. Zkrátka mám rád kolem sebe život.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Muzikál První rande: toto milostné dostaveníčko má šmrnc

Luboš Mareček | 11.10.2021 | mestohudby.cz

Novinkou Městského divadla Brno je hudební inscenace *První rande*. Co vše se může stát na prvním dostaveníčku naslepo, se dozvíte v této svižné muzikálové komedii, která měla premiéru před sedmi lety na Broadwayi. Její brněnská podoba v evropské premiéře a v režii Stanislava Moší představuje vtipné, herecky svižné, plnokrevné a hudebně přitažlivé divadlo. (...) Brněnská premiéra v Městském divadle Brno je zároveň prvním živým evropským „off-line“ uvedením *Prvního rande*. A za pohotový dramaturgický import aktuálních novinek hudebního divadla patří scéně na Lidické už mnoho let uznání. Mošova dvouhodinová inscenace bez přestávky má švih a spád, na malé Činoherní scéně se obejde bez bombastických efektů, monstrózní, dunivé nazvučenosti, a přesto zůstává plnotučným muzikálem, který do popředí vystrkuje zdařilou hereckou akci, vtipné písničky a nápaditou muziku. (...) Oproti za-

vedeným zvyklostem z velké Hudební scény MdB nyní divák neuslyší orchestr. *První rande* je muzikálem na halfplayback a herci zpívají na předtočenou muziku. Na kráse to této inscenaci ale pranic neubírá. Divák si i tak vychutná tyto kouzelné hudební veletoce s lehkostí střídající zmíněné žánry. Předností hudební architektury titulu je, že celek i přes různorodou hudební výbavu nepůsobí roztržité a nejednotně. Moša svoji inscenaci nedokrášluje žádnými scénickými ani režijními kudrlinkami. Snaží se vybalancovat humorné, zábavné a místy také ironické polohy titulu s až melancholickými, romantickými pasážemi, jak je toto milostné snažení single třicátníků, zoufale toužících po partnerovi, nabízí. A tyto kontrasty výtečně zvládají oba protagonisté. Přestože inscenaci drží výkon hlavního páru Elišky Skálové a Daniela Rymeše, kteří jsou herecky i pěvecky suverénní. Opravdu zdařile jim sekundují Aleš Slanina, Svetlana Janotová, Dušan Vitázek, Andrea Zelová a Kristian Pekar. Všichni ve vedlejších postavách vytvořili skvělé miniatury. Divák s úžasem zjistí, že na divadle je třeba možné zahrát také internetové prohlížeče či sociální sítě jako YouTube, Facebook, Instagram a Twitter. Scéna Jaroslava Milfajta představuje jednoduchý kavárenský interiér s obrovským panoramatem nočního New Yorku. *První rande* je na Činoherní scéně MdB trefou do černého, je ukázkou duchaplně sestaveného i odehraného divadla, které osloví opravdu nejrůznější generace. Vznikl výtečný muzikálový kousek plný přitažlivé legrace, kratochvilného rozptýlení, ale i sarkastického pohledu na současný život třicátníků.

Pretty Woman v Brně

Peter Stoličný | 14.9.2021 | i-divadlo.cz

Ředitel divadla a režisér této inscenace Stanislav Moša má neuvěřitelný cit pro výběr atraktivních titulů, což právě tady a teď opět dokázal. Hudební scéna divadla byla zaplněna do posledního místa diváky se zakrytými tvářemi. Ono to sledování před-

stavení s rouškami není vůbec pohodlné, ale disciplinovaní návštěvníci opravdu ta pravidla dodržovali. (...) Na první premiéře jsme mohli vidět v hlavní roli Vivian Svetlanu Janotovou, která se postupně vrací na jeviště po mateřské odmlce. Po stránce herecké, pěvecké, vůbec interpretační byla vynikající partnerkou zkušenému Edwardovi, kterého hrál jako vždy všestranně připravený a dostatečně důstojný Petr Štěpán. Ještě k hlavním postavám přičtíme Kristýnu Daňhelovou jako prostitutku Kit a máme v podstatě všechny výborně interpretované klíčové postavy příběhu. Ano, ještě musíme připomenout rozevlátou postavu Happymana Roberta Jíchy coby jakéhosi průvodce celým příběhem. Na Hudební scéně Městského divadla v Brně sledujeme muzikál hraný ve strhujícím tempu a interpretovaný na vysoké profesionální úrovni. Stojí za zhlédnutí.

Bella Figura: MD Brno opravdu sluší

Josef Meszáros | 11.10.2021 | scena.cz

Městské divadlo Brno uvádí v české premiéře další titul francouzské dramatičky Yasminy Rezy: *Bella Figura*. Další titul, který byl zasažen covidovými opatřeními. Nicméně tato úskalí neubrala inscenaci na křehké ironii, sarkasmu a lehké britkosti. Jinak

už si to u Yasminy Rezy neumíme představit. (...) Režisér Mikoláš Tyc vsadil na přesné herecké vyjadřování, výborně nechal pointovat některé situace. Přesně tak, jak to autorka vystavěla v předloze. (...) Každý z protagonistů dává do své postavy přiměřenou dávku hereckého výrazu a postoje. Lucie Bergerová coby Andrea je sebevědomá milénka, která ovšem není plně v pohodě. Přesto si je plně vědoma svého postavení milénky. Problém je, že si spolu s Borisem jasně nestanovili pravidla milénky s výhodami. Alan Novotný coby Boris Amette čelí několika tlakům současně. Jednak požadavkům nespokojené milénky. Zasáhne ho také neúspěch v jeho podnikatelské činnosti. Zda je tato skutečnost horší než setkání s nejlepší kamarádkou své manželky Françoise, která odhaluje jeho milenecký poměr, to už je na posouzení každého diváka. Erik Blum v podání Aleše Slaniny (mimočodem již velmi vyzrálého herce) osciluje na hranici zkušeného advokáta, vzorného partnera, manželky, a ještě vzornějšího a upjatějšího syna. Oplývá stoickým klidem, jemným a někdy až trapným humorem. Snaží se být vždy v popředí, ale jak je obvyklé pro úředníka v obleku s klotovými rukávy, jistou dávkou vlezlosti a poddajnosti nezapře. O to víc dokáže překvapit jeho vyvedení z rovnováhy a výbuch emocí. Zdena Herfortová je zlatý střed celé inscenace. Jemně roztržitá, lidsky pravdivá, díky svému zapomínání, které je kruté podmíněné věkem, je v emocích a postojích étericky nestálá. Ovšem stále klidná a pohodová, v hereckém podání brilantní, ovšem ostatní generačně nepřevyšuje. Lenka Janíková coby Françoise Hirtová je odměřená, tvrdá, ovšem navenek k Erikovi citově vstřícná a milující. Ve vztahu ke své kamarádce, manželce Borise, je neústupná. Nicméně i ona se v určitých okamžicích děje dokáže rozehrát a dokáže uvolnit ledy, které skrývají její pravou povahu. Inscenace *Bella Figura* Městskému divadlu Brno opravdu sluší. Divák si přijde na citlivý, místy britký humor. Režisér Mikoláš Tyc si dokázal se všemi zatáčkami i rychlostními rovinami textu Yasminy Rezy poradit.

Derniéra Poslední představení 16. a 17. 11. na Činoherní scéně

ZANECHTE NADEŠ
ZANECHTE NADEŠ

John Milton Dodo Gombár

ZTRACENÝ RÁJ (zpráva o člověku)

jevištní báseň o prvotním hříchu člověka režie Dodo Gombár

Nenechte si ujít poslední příležitost vidět tuto výjimečnou inscenaci v režii Dodo Gombára, za níž získal Petr Štěpán v roce 2020 svou druhou Cenu Thálie.

„Petr Štěpán předvádí v Satanovi důkladně vystavěnou studii silné a mocné bytosti, která nemá démonické rysy, naopak zosobňuje to, co je na zlu přitažlivé. S mi-

nim vnějších prostředků a důrazem na střídání verše s civilní řečí vykresluje lehce a s bravurou bytost na hranici mezi bohémem, intelektuálem, politikem a popkulturní ikonou. Úspěchem posedlý Satan je zábavným společníkem, jehož temné stránky vycházejí najevo pouze v případech, kdy pochybuje o svém vlastním konání.“

Z dějin českého písňového textu

Karel Hašler SVĚTE, S BOHEM BUĎ

Ten svět je ach tak malebný
Jak Bůh jej stvořil nám
A přece je tak šalebný
Jen lež a jenom klam
Na světě všechny radosti
Jsou plamen nestálý
Přes nějž se vlna žalostí
Jak moře převalí

Zlý osud věčně s člověkem
Se v světě potácí
Svět věrnou lásku nevďekem
A zradou oplácí
A komu štěstí nevzkvétá
Nač měl by ještě žít
Ten musí tiše ze světa
Všem z cesty odejít

Mé všechny sny a naděje
Jsou v světě ztraceny
Můj život vítr odvěje
Jak plevel bez ceny
Již dejte kámen na mou hruď
Já nechci žítí dál
Zlý světe navždy s Bohem buď
Přijď smrti Ztiš můj žal

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajt

Od J. K. Tyla jsme poskočili o zhruba sedmdesát let dál, a přece je spojnice zřejmá – píseň *Světě, s Bohem buď* vznikla pro inscenaci Tylova *Pražského flamendra* v Národním divadle roku 1916. A složil ji režisér tohoto představení, kterým nebyl nikdo jiný než Karel Hašler. (Mimochodem to bylo rok poté, kdy byl Hašler jako herec z ND, kde si zahrál mimo jiné Shakespearova Romea, Zeyerova Radúze či Tylova Vocilku, kvůli promeškávanému představení vyhozen – což mu pouze otevřelo dveře k mnohem širší seberealizaci zejména na prknech kabaretních.) Bolestně jímavý text asi neodpovídá běžné představě o vtíravé sentimentalitě autora *Té naší písničky české*. Hašler je ovšem osobnost velmi široká a stále nedocenená – herec, zpěvák, režisér, scenárista, fejetonista, kabaretní ředitel, autor i interpret... A především tvůrce písniček v rozpětí od křehké lyriky („V Císařské zahradě vždy, když se stmívá, podivné písničky fontána zpívá. Krůpěje rosy se kmitají v trávě, když zpívá fontána o zašlé slávě...“) po přiléhavou a ráznou satiričnost, s jakou už v roce 1919 prorocky zpíval své: „Kampak na nás bolševici, copak vás to napadá, vás si každé koupí, na nás jste však hloupí, kampak na nás bolševici, copak vás to napadá, víme, jak ta vaše volnost vypadá...“

Česká premiéra 6. a 7. listopadu na Činoherní scéně

HRABALA MUŽ U OKNA

černá komedie

režie Stanislav Moša

Postarší důchodce pan Dudek žije už desítky let tím, že pozoruje Hrabala a podává o něm na okres svá každodenní podrobná hlášení. Pan Dudek žije v kůlně, přímo naproti Hrabalově chatě v Kersku. Pan Dudek ví o Hrabalovi všechno. I když... úplně všechno vlastně ne.

V okamžiku, kdy za panem Dudkem přijde slečna Lenka, aby se ho zeptala na jeho hlášení o Hrabalovi, je pan Dudek přesvědčený, že nahradila jeho kontakt od Státní bezpečnosti, který se mu přestal ozývat. Ta je přitom z turistické kanceláře a přišla pana Dudka vyzpovídat v souvislosti s plánovaným otevřením Muzea Bohumila Hrabala v jeho chatě v Kersku a je naprosto fascinována Dudkovými znalostmi o Hrabalovi. Proto o něm začne uvažovat v úplně jiné úloze...

Bernhard Setzwein se narodil v roce 1960 v Mnichově, kde později studoval germanistiku a národopis. Od roku 1985 působí jako spisovatel na volné noze. Už desítky let se z literárního hlediska zabývá bavorsko-českým sousedstvím. Účastnil se mnoha setkání německých a českých autorů a podílel se

na mnoha publikacích (např. Měsíc autorského čtení v Brně v roce 2013). Několik jeho děl bylo přeloženo do češtiny. Během svého rezidenčního pobytu v Brně Bernhard Setzwein pracoval na svém románu *Das Buch, das niemand lesen kann*.

Specificky poetickým způsobem psaná absurdní hra německého spisovatele Bernharda Setzweina, která nenásilným způsobem rámcově mapuje Hrabalův život a dílo i atmosféru doby, měla premiéru v červnu 2015 v německém Theater Regensburg.

Hořkou komedii o jednom z nejvýznamnějších českých literátů 20. století i o komplikované české povaze uvede Městské divadlo Brno na jevišti Činoherní scény v české premiéře.

V úpravě a režii **Stanislava Moši**, v překladu **Zuzany Čtveráčkové**, ve scéně **Jaroslava Milfajta**, v kostýmech **Andrey Kučerové**, s hudbou **Zdenka Mertya** a v dramaturgii **Miroslava Ondry** exceluje v hlavní úloze **Jan Mazák** (Dudek) a skvělými partnery mu jsou **Radka Coufalová** (Lenka) a **Viktor Skála** (Hrabal).

Nepřehlédněte

Změna titulu pro Roční předplatné 2020

Milí držitelé Ročního abonmá 2020, v rámci svého předplatného jste si původně jako jeden z titulů uváděných na Činoherní scéně zakoupili mimo jiné také inscenaci *Nebezpečné vztahy* v režii Mikoláše Tycy. Z provozních důvodů bylo však toto drama milostných intrik nahrazeno neméně zábavnou hořkou komedií *Bella Figura* nejúspěšnější současné francouzské autorky Yasmíny Rezy, kterou pro vás opět připravil režisér Mikoláš Tyc se svým realizačním týmem. Díky této změně tedy nyní získáváte jedinečnou příležitost zhlédnout tuto čerstvou novinku našeho repertoáru, kterou jsme uvedli dokonce jako vůbec první divadlo v České republice. V průběhu představení budete svědky jedné na první pohled nevinné rodinné večeře, jejíž vývoj však píše sám život, a tak je více než jasné, že o skvěle vybroušené dialogy, nejrůznější trapasy a přesnou míru chytrého humoru při ní nebude nouze.

Děkujeme za pochopení a přejeme příjemnou zábavu!

V příštím čísle

- Oslavíme jubileum Zdeňka Junáka
- V rozhovoru s Helenou Brzobohatou se seznámíme s dalším novým členem souboru, kterým je Jan Ludva
- Jan Šotkovský vyzpovídá Andreu Zelovou
- Představíme vám muzikál *Sněhurka a já*, který ve světové premiéře uvedeme v lednu v režii Stanislava Slováka
- Plakát Lenky Janíkové

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN LISTOPAD
2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
268. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 22. 10. 2021
Náklad 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

**Oblíbený muzikál DONAHA!
se vrací!**

**12.-15. listopadu
na Hudební scéně**

Jakub Uličník, Petr Štěpán, Michal Isteník, Lukáš Janota, Zdeněk Junák

Evropská premiéra 9. a 10. října na Činoherní scéně

Alan Zachary Michael Weiner Austin Winsberg

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie

režie Stanislav Moša